

1.

1276 nyara

Egy nyár végi derűs napon Brannaugh fűszernövényeket, virágokat és zöld hajtásokat gyűjtött, amelyekből gyógyító kenőcsöket, italokat, teákat készít majd. Ahogy annak idején az anyjukhoz, most hozzájuk, a három Sötét boszorkányhoz fordultak a szomszédok, ha fájdalmak, testi, lelki vagy szellemi bajok gyötörték őket. A szolgálataikért pénzzel vagy termékkel fizettek.

Az öccsével és a húgával Clare-ben rendezkedtek be, távol az otthonuktól, Mayo megyétől. Messze az erdei háztól, ahol régebben éltek, és ahol az anyjuk meghalt.

Nem számított arra, hogy ilyen elégedett és boldog életet él majd Clare-ben. Teljesen elképzelhetetlennek tűnt azon a borzalmas napon, amikor az anyjuk szinte az összes erejét átadta nekik, és elküldte őket otthonról, hogy biztonságban legyenek, aztán feláldozta magát.

Brannaugh-nak eszébe jutott a sok fájdalom, a keserű kötelességtudat és a félelem fojtogató érzése, miközben engedelmeskedett Sorchának, és elvitte az öccsét meg a húgát otthonról.

Maguk mögött hagyták a szeretetet, a gyerekkorukat és az ártatlanságukat.

Sok év telt el azóta. Az első éveket az anyjuk parancsa szerint az unokatestvérük családjánál töltötték, ahol szívesen fogadták őket, biztonságban voltak, és gondoskodtak róluk.

De aztán eljött az idő, hogy elhagyják ezt a meleg fészket, átvegyék az örökségüket, és önmagukká váljanak.

Mert ők a három Sötét boszorkány.

Az egyetlen kötelességük és a legfőbb céljuk Cabhan, a sötét varázsló elpusztítása. Cabhan ölte meg az apjukat, a bátor Daithit, és az anyjukat, Sorchát, aztán valahogy túlélte a varázslatot, amivel a haldokló Sorcha sújtotta.

De ezen a gyönyörű nyár végi napon az egész olyan távolinak tűnt. Messze volt az a rettegéssel teli tél, a halálos, véres tavasz.

Az új otthonában rozmaring illata szállt a levegőben, és a kertben virágzott a rózsabokor, amelyet a férje ültetett az első gyermekük születésekor. Bárányfelhők vonultak a vakítóan kék égen, a smaragdzöld mező fölött, amit az erdőből hasítottak ki a kis gazdaságuk számára.

A hároméves fia a napon üdögélt, és a kis dobot verte, amit az apja csinált neki. Olyan örömteli ártatlansággal dobolt és kurjongatott, hogy a nő szívét elárasztotta a szeretet, és könnybe lábadt a szeme.

A lánya még egyéves sem volt, és békésen aludt a közelben, a kedvenc rongybabáját szorongatva. Kathel, a hűséges kutya őrizte az álmát.

A méhében pedig újabb fiú rúgkapált.

Ha kicsit távolabb nézett, láthatta a tisztást meg a kis házat, amelyet Eamonnel és Teagannel építettek nyolc évvel korábban. Akkor még gyerekek voltak. Gyerekek, akik nem élvezhették a gyerekkorukat.

Még most is a közelben éltek. A hűséges, erős Eamon, a kedves és igazságos Teagan. Most boldogok, gondolta Brannaugh. Teagan pedig fülíg szerelmes a férjébe, akivel tavasszal házasodtak össze.

Minden olyan békésnek tűnt, Brin dobolása és kurjongatása ellenére. A ház, a fák, a birkák, a zöld mező, a kert, a ragyogóan kék ég.

Mégis vége lesz a nyugalomnak, mert hamarosan el kell hagyniuk ezt a vidéket.

Az idő egyre közeledett. Ezt is ugyanolyan bizonyossággal érezte, mint a méhében lévő magzatot. A fényes napokat sötét idők váltják fel, a békének véres csata vet véget.

A nő megérintette a kutyát ábrázoló amulettjét, a védőtalizmánt, amelyet az anyja vérmágiával készített. Hamarosan megint szüksége lesz a védelemre.

A kezét a tarkójára szorította, mert tompán sajogni kezdett a feje. Ekkor észrevette a lóháton közeledő férjét.

Eoghan hihetetlenül jóképű, és csak az övé, gondolta a nő elérzékenyülve. A szeme zöld, mint a hegyek, hollófekete haja göndör fürtökben hullott a vállára. Délcegen, egyenesen tartotta magát a kanca nyergében, és szokásához híven vidáman énekelt.

Brannaugh szíve most is hevesebben dobogott, amikor meglátta, és a lelke szárnyalni kezdett. Pedig meg volt győződve arról, hogy a szerelem nem neki való, a vérrokona-in kívül nincs családja, nincs élete, csak a célja és a feladata létezik. Aztán mégis beleszeretett a clare-i Eoghanbe.

Brin felugrott, és apró lábacskáját fürgén szedve, teljes erőből rohanni kezdett.

- Apa! Apa! Apa! - kiáltotta vidáman.

Eoghan lehajolt, és felemelte a gyereket a nyeregbe. A férfi és a fiú nevetése összecsengett, és Brannaugh szeme megint könnybe lábadt. Abban a pillanatban az összes erejét odaadta volna, hogy megkímélje őket attól, ami majd jön.

Az anyja után elnevezett kislány nyöszörögni kezdett, és Kathel megmozgatta öreg csontjait, feltápászkodott, és halk vakkantással riasztotta Brannaugh-t.

– Hallom. – Brannaugh letette a kosarát, felvette a babát, és csókolgatta. Közben Eoghan odaért hozzájuk.

– Nézd, mit találtam az úton. Egy kis elveszett cigánygyereket.

– Szerintem tartsuk meg. Ha nagyobb lesz, talán el tudjuk adni a piacon.

– Jó árat kaphatunk érte. – Eoghan megcsókolta a kacagó kisfia feje búbját.

– Lovagoljunk, kérlek! – könyörgött a gyerek.

– Jól van, de aztán kérem a teámat. – A férfi Brannaugh-ra kacsintott, és vágta az utat. A kisfiú nagyokat sikkantott örömeiben.

Brannaugh felvette a kosarat, és a csípőjére ültette a kis Sorchát.

– Gyere, öreg barátom – szólt oda Kathelnek. – Ideje meginnod az orvosságodat.

A nő a házhoz ment, amelyet Eoghan épített az ügyes kezével és az erős karjával. A konyhában megpiszkálta a tüzet, letette a lányát, és főzni kezdte a teát.

Megsimogatta Kathelt, és beadta neki a gyógyszerét, amit azért csinált, hogy egészséges maradjon, és megőrizze a látását. Ő a vezetője, a szíve. Néhány évvel meg tudja hosszabbítani az életét. És majd tudni fogja, mikor jött el az idő, amikor el kell engednie.

De még nem. Még nem.

Tányérra tett néhány mézes süteményt, egy kis lekvárt, és elkészítette a teát. Éppen végzett, mire Eoghan és Brin kéz a kézben belépett a házba.

– Nagyon finomnak tűnik.

A férfi megborzosolta Brin fejét, lehajolt és megcsókolta Brannaugh-t. Gyengéden, hosszan, mint mindig.

- Korán hazaértél - sóhajtott fel a nő, majd észrevette, hogy a fia egy süteményért nyúl. - Előbb mosd meg a kezed, fiam. Aztán ülj le teázni, mint egy úriember.

- Nem piszkos a kezem, anya! - A kisleány az anyja felé nyújtotta a kezét.

Brannaugh csak felvonta a szemöldökét a szutykos kis mancs láttán. - Mossatok kezet mind a ketten.

- A nőekkel nem érdemes vitázni, fiam. - Eoghan Brinre vigyorgott. - Ezt még meg kell tanulnod. Befejeztem a fészert O'Brian özvegyénél. A fia olyan haszontalan, mint egy bakkecske csöcse. Még jó, hogy elment a dolgára, mert nélküle gyorsabban haladtam.

Eoghan beszéd közben segített a fiának megtörölni a kezét, aztán felkapta, és a magasba lendítette Sorchát. A kisleány nagyokat sikkantott örömeiben.

- Te vagy az öröm ebben a házban - jegyezte meg Brannaugh halkan. - Te vagy a fény.

A férfi a feleségére pillantott, és letette a kisbabát.

- Te meg az otthon szíve. Ülj le, pihentesd kicsit a lábad, és idd meg a teádat.

A férfi megvárta, amíg a felesége engedelmeskedik. Nem létezik nála türelmesebb férfi, gondolta Brannaugh. Vagy inkább, mert a kettő gyakran ugyanaz, legalábbis Eoghanre mindkettő jellemző volt.

Vacsora után, amikor a gyerekek már ágyban voltak, a férfi megfogta a felesége kezét.

- Gyere sétálni velem, gyönyörű Brannaugh, mert nagyon szép esténk van.

A nőnek eszébe jutott, milyen gyakran mondta ezt neki az udvarlás során, ő pedig minden alkalommal próbálta elhessegetni, mint egy legyet.

Vállára terítette a kedvenc kendőjét, amelyet Teagan készített neki, és a tűz mellett heverő Kathelre nézett.

Vigyázz a gyerekekre, mondta a kutyának, és hagyta, hogy Eoghan kivezesse a hűvös, nyirkos éjszakába.

- Eső lesz - jegyezte meg. - Még az éjjel esni fog.

- Akkor jó, hogy miénk az este. - A férfi a felesége hasára helyezte a kezét. - Minden rendben van?

- Igen. Állandóan mocorog, mint az apja.

- Jól állunk, Brannaugh. Fizethetnénk valakinek, hogy segítsen a háztartásban.

A nő a férjére pillantott.

- Panaszkod van a házra, a gyerekekre vagy az ételre?

- Nem, dehogy. Minden tökéletes. Csak végignézttem, ahogy az anyám halálra dolgozza magát. - Beszéd közben Eoghan megsimogatta Brannaugh tarkóját, mintha tudná, hogy sajog a feje. - Nem akarom, hogy te is így járj, *aghra*.

- Semmi bajom, tényleg.

- Akkor miért vagy szomorú?

- Nem vagyok szomorú. - Hazugság, gondolta a nő. Pedig nem szokott hazudni a férjének. - Illetve egy kicsit. De már te is tudod, hogy a terhesség megbolondítja a nőket. Nem emlékszel, hogy sírva fakadtam, amikor behoztad a bölcsőt, amelyet Brinnek készítettél? Úgy zokogtam, mintha vége lenne a világnak.

- Az örömtől sírtál. De ez most nem az örömtől van.

- Pedig örülök. Csak ma itt álltam, néztem a gyermekeinket, éreztem, ahogy a következő megmozdul a méhemben, és az itteni életünkre gondoltam. Olyan nagyon boldogok vagyunk, Eoghan. Hányszor mondtam nemet, amikor megkértél?

- Egy is sok volt.

A nő felnevetett, pedig bánat fojtogatta a torkát.

- De nem adtad fel, újra és újra megkértél. Dalokkal és történetekkel udvaroltál nekem, vadvirágot hoztál. Mégis azt mondtam, hogy nem leszek senkinek sem az asszonya.

- Senkié, csak az enyém.

– Csak a tiéd.

Brannaugh belélegezte a hűvös esti levegőt, a kert, az erdő, a dombok illatát. Ez lett az otthona, de el fogja hagyni a gyerekkori otthonáért, és a végzetéért.

– Tudtad, hogy mi vagyok, mégis akartál engem. Nem az erőmet, hanem engem.

Brannaugh-nak ez mindennél többet jelentett, és megnyitotta a szívét, amit minden áron zárva akart tartani.

– Amikor nem tudtam tovább ellenállni neked meg a szelelemnek, akkor mindent elárultam, és megint visszautasítottalak. De te újra megkérted a kezem. Emlékszel, mit feleltél?

– Most is azt mondom. – A férfi a felesége felé fordult, és megfogta a kezét, ahogy azon a napon is. – Az enyém vagy, én pedig a tiéd. Mindenesztől elfogadlak, és én is mindenesztől odaadom magam neked. Veled leszek, Brannaugh, Mayo sötét boszorkánya, tűzön és vízen át, örömen és szomorúságon át, háborúban és békében. Nézz a szívembe, mert megvan hozzá az erőd. Nézz belém, és tudd, hogy szeretlek!

– Megtettem, és tudom. Eoghan... – Brannaugh a férjéhez bújít, és szorosan hozzásimult. – Olyan boldog vagyok.

Mégis sírt.

A férfi megnyugtatóan simogatta, aztán kicsit eltartotta magától, hogy lássa az arcát a halvány holdfényben.

– Vissza kell mennünk? Vissza kell mennünk Mayóba?

– Nemsokára. Elég hamar. Sajnálom...

– Ne mentegetőzz. – A férfi gyengéden megcsókolta Brannaugh ajkát, így fojtva belé a szót. – Ne mondd ezt nekem. Nem hallottad, amit mondtam?

– Honnan tudhattam volna, hogy így fogok érezni? Még akkor sem sejthettem, amikor éreztem, hogy a szavaid megfogják a szívemet. Minden porcikámmal azt kívánom, hogy itt maradhassunk. Legszívesebben itt maradnék, minden mást

hátrahagyva. De nem tehetem. Nem adhatom ezt meg magunknak, pedig... És a gyerekeink...

- Semmi sem fogja megérinteni őket. - A férfi megint a nő hasára tette a kezét. - Semmi és senki. Esküszöm.

- Esküdnöd kell, mert ha eljön az idő, el kell őket hagynom, hogy az öcsémmel és a húgommal szembeszálljak Cabhannel.

- Én is veled leszek. - A férfi megragadta Brannaugh vállát, és a szeme megvillant. - Akármivel nézel szembe, én is melletted állok majd.

- Esküdj meg nekem. - A nő a hasára, a rugdalózó fiukra helyezte a férje kezét. - Meg kell esküdnöd, Eoghan, hogy mindenáron megvédem a gyerekeinket. Teagan férjével együtt meg kell védenetek őket Cabhantól. Csak akkor leszek képes elvégezni a feladatomat, ha tudom, hogy az apjuk és a nagybátyjuk megóvják őket. Ha szeretsz engem, ezt meg kell ígérned, Eoghan.

- Az életemet is odaadnám érted. - A férfi a nő homlokára hajtotta a fejét, és Brannaugh érezte a lelkében dúló harcot. A férfi, a férj, az apa küzdelmét. - Esküszöm, ha kell, az életemet is odaadom a gyermekeinkért. Esküszöm, hogy megvédem őket.

- Áldott vagyok, hogy ilyen férjem van. - A nő a hasáról az ajkára emelte a férfi kezét. - Áldott vagyok. Nem is kéred, hogy maradjunk?

- Tudom, mi vagy - emlékeztette a férfi. - Fogadalmat tettél, és ez a fogadalom az enyém is. Veled tartok, *mo chroi*.

- Te vagy bennem a fény. - A nő sóhajtván a férje vállára hajtotta a fejét. - A fény, ami a gyermekeinkben ragyog.

Minden tőle telhetőt meg fog tenni, hogy megvédje ezt a fényt, és végre legyőzhessék a sötétséget.

Brannaugh várt, és közben kihasználta minden napot. Amikor a gyerekei pihentek, és a méhében lévő baba őt is pihenésre kényszerítette, az anyja varázslatos könyvével üldögélt a tűznél. Tanulmányozta, hozzáírta a saját bűbájakait, a saját szavait és gondolatait. Tudta, hogy ez majd tovább öröklődik, ahogy az amulett is. A gyerekeié lesz, aztán azoké, akik belőlük származnak, és tovább viszik majd a Sötét boszorkány célját és feladatát, ha ő, Eamon és Teagan kudarcot vall.

Az anyjuk megesküdtött, hogy a vérük el fogja pusztítani Cabhant. Brannaugh a saját szemével látta az egyik leszármazottjukat egy másik időből, és beszélt is vele, egy másikról pedig álmodott. A nőről, aki ugyanazt a nevet és amulettet viseli, mint ő.

Sorcha leszármazottainak is lesznek gyerekei, és megmarad az örökség, amíg el nem végzik a feladatot. Nem teheti meg, hogy hátat fordítson neki.

Tudta, nem tagadhatja meg a vérét és az erejét, de közben gondoskodnia kellett a gyermekeiről, a házáról, a gazdaságról. Betakarította a kert termését, megfejte a kis kecskét, és segítette, gyógyította a szomszédokat meg a látogatókat.

Közben őrizte a varázslatot, a hófehér, ragyogó mágiát.

Egyik délután letette a gyerekeket, és végre Brin is elaludt, pedig mindent elkövetett, hogy ne csukódjon le a szeme. Brannaugh úgy döntött, hogy ő is megpihen kicsit.

És meglátta a húgát, aki kosárral a kezében közeledett az ösvényen. Szőke hajfonata a hátát verte.

- Biztosan megérezted, hogy felnőtt ember társaságára vágyom.

- Hoztam barna kenyeret, mert többet sütöttem. És én is vágytam a társaságodra.

- Akkor együnk, mert állandóan éhes vagyok. - Brannaugh nevetve kitárta a karját Teagan felé.

Milyen csinos a húgom, gondolta. A haja olyan, mint a nap-sugár, a szeme kék, mint az anyjuk kedvence, a harangvirág.

Brannaugh a karjába zárta a húgát, de rögtön el is engedte.

- Terhes vagy!

- Miért nem adtad meg a lehetőséget, hogy én újsá-goljam el? - Teagan ragyogó mosollyal ölelte magához a nővérét. - Csak ma reggel lettem biztos benne. Felébredtem, és azonnal tudtam, hogy egy új életet hordozok a szívem alatt. Még nem szóltam Gealbhannak, mert először neked akartam elújságotlni. És teljesen biztos akartam lenni benne. De most már biztos! Istenem, úgy fecsegek összevissza, mint egy kele-kótya. Egyszerűen nem tudom abbahagyni.

- Teagan... - Brannaugh szeme könnybe lábadt, és meg-csókolta a húga arcát. Visszaemlékezett a kislányra, aki sok évvel korábban olyan keservesen zokogott azon a sötét regge-len. - Legyél áldott, *deirfiur bheag*. Gyere be! Készíték egy teát, ami jót tesz neked, meg a benned növekvő életnek.

- El akarom mondani Gealbhannak - mondta a fiatal nő, miközben bement Brannaugh-val a házba, és levette a kendőjét. - A kis pataknál, ahol először megcsókolt. Aztán közlöm Eamonnel, hogy megint nagybácsi lesz. Zenét és vi-dám hangokat szeretnék. Elhozzátok ma este a gyerekeket Eoghannel?

- Persze. Zenélünk, és vidámak leszünk.

- Hiányzik anya. Tudom, hogy butaság, de annyira sze-retrném elmesélni neki. Apának is elmondanám. Egy élet van bennem, ami belőlük származik. Te is így voltál vele?

- Igen, minden alkalommal. Brin és az én Sorchám érke-zésekor is láttam anyát egy pillanatra, de csak egy pillanat-ra. Éreztem őt és apát is. Éreztem őket, amikor a gyerekeim először felsírtak. Ez örömet és bánatot jelentett, Teagan. És aztán...

- Mi lesz aztán?

Brannaugh a méhében lévő magzatra helyezte a kezét, és szürke szeme megtelt örömmel és szomorúsággal.

– A méhedben fejlődő élet olyan teljes szeretetet gerjeszt. Aztán amikor a karodban tartod ezt az életet... az érzés még erősebb és mélyebb. Most már tudom, mit éreztek a szüleink, és egy napon te is megtapasztalod.

– Még ennél is erősebb lehet a szeretet? – Teagan a hasára szorította az egyik kezét. – Máris imádom!

– Még jobban fogod szeretni. – Brannaugh a fák felé nézett, és a szeme sötét lett, mint a füst.

– Nem ez a fiú az, aki most a méhedben van, bár erős és gyors lesz. Az a fiú sem, aki őt követi. A lány, a harmadik gyereked lesz a következő. Ő lesz a három egyike tőled. Szőke, mint te, kedves szívű, gyors eszű. Ciarának fogod hívni. Egy napon ő viseli az amulettet, amelyet anyánk készített neked.

Brannaugh hirtelen elszédült, és megtántorodott. Teagan odasietett hozzá.

– Jól vagyok, semmi bajom. Olyan gyorsan jött rám, hogy nem álltam készen. Mostanában kicsit lassú vagyok. – A nő megveregette Teagan kezét.

– Én nem néztem bele. Eszembe sem jutott.

– Miért kellene erre gondolnod? Jogod van ahhoz, hogy egyszerűen boldog legyél. Már sajnálom, hogy elrontottam az örömödet.

– Erről szó sincs! – tiltakozott Teagan. – Miért rontaná el az örömömet, ha megtudom, hogy lesz két fiam meg egy lányom? Ül le, majd én befejezem a teát.

Mindketten az ajtó felé pillantottak, amikor kinyílt.

– Eamont a szimata vezeti, és megérezte a friss kenyér illatát – jegyezte meg Teagan, amikor a fivérük besétált. Helyes arcát barna fürtök keretezték, és kicsit kócos volt, mint mindig.

A fiatal férfi beleszimatolt a levegőbe, mint egy kutya.

- Az biztos, hogy jó a szímatom, de nem az orrom vezetett ide. Olyan erős fény kavarg a ház körül, hogy szinte elvakított. Szólhattatok volna nekem is, hogy ilyen fényes varázslatra készültök.

- Nem varázsoltunk, csak beszélgetünk. Ma este rendezünk *ceillt*, egy kis mulatságot nálunk. Itt maradhatnál Brannaugh-val, amikor elmegyek, mert szeretnék beszélni Gealbhannel, és közölni vele, hogy apa lesz.

- Ha már van friss kenyér, akkor... Apa lesz? - Eamon kék szeme örömmel telt meg. - Ez aztán a jó hír! - A férfi felkapta Teagant, megpörgette, majd megcsókolta és óvatosan letette az egyik székre. Aztán Brannaugh-ra mosolygott. - Téged is felemelnék, de leszakadna a derekam, mert akkora vagy, mint egy hegy.

- Nem kapsz lekvárt a kenyérre.

- Egy nagyon *szép* hegy - tette hozzá gyorsan Eamon. - Akitől már van egy jóképű unokaöcsém meg egy bájos unokahúgom.

- Lehet, hogy mégis megérdemelsz egy kis lekvárt.

- Gealbhan örülni fog. - Eamon gyengéden megcírógatta Teagan arcát. - Jól vagy, Teagan?

- Csodásan érzem magam, és nagyon finom vacsorát fogok főzni. Örülsz neki?

- Hát persze.

- Már csak egy hozzád illő nőt kéne találnod - jegyezte meg Teagan. - Mert remek apa lehetne belőled.

- Egyelőre beérem azzal, hogy ti ellátok gyerekekkel, akiket szerethetek, és boldog nagybácsi vagyok.

- A haja, mint a tűz, a szeme, mint a viharos tenger, és maga is erőteljesebb, mint a szél. - Brannaugh hátradőlt, és a hasára tette a kezét. - Mostanában hullámokban tör rám. Gondolom, a gyerek miatt, aki nagyon türelmetlen. - A nő elmosolyo-

dott. – Jó látni a nőt, aki majd megkap téged, Eamon. Nemcsak egy alkalomra, hanem igazi szerelemre.

– Nem keresek nőt. Illetve nem egy *bizonyos* nőt.

Teagan megfogta a bátyja kezét.

– Azt hiszed, és mindig azt hitted, hogy neked nincs szükséged feleségre, mert van két lánytestvéred, akiket meg kell védened. Tévedsz, és mindig tévedtél. Hárman vagyunk, Eamon, és mi meg tudjuk védeni magunkat. Ha szerelmes leszel, nem állhatsz ellen az érzésnek.

– Ne vitázz egy terhes nővel, főleg, ha boszorkány – fenyegette meg Brannaugh tréfásan az öccsét. – Én sosem kerestem a szerelmet, mégis megtalált. Teagan várta, és ő is rátalált. Hiába menekülsz előle, *mo dearthair*. Téged is utolér.

– Amikor hazamegyünk... – A nő szeme megint könnybe lábadt. – A pokolba, már megint! Állandóan pityergek, mint egy vénasszony. Te is készülj fel, Teagan. Nem tudsz majd uralkodni a hangulataidon.

– Tehát te is megérezted. – Eamon megfogta Brannaugh kezét, és most mindhárman összekapcsolódtak. – Hazamegyünk, még hozzá nemsokára.

– Holdtöltekor. A következő telihold idején indulnunk kell.

– Reméltem, hogy várhat még – suttogetta Teagan. – Reméltem, hogy várhat, amíg megszülsz a babát, bár a fejemben és a szívemben éreztem, hogy nem fog várni.

– Ezt a fiút Mayóban fogom megszülni, otthon. És mégis... ez is az otthonunk. Neked nem – nézett a nő Eamonre. – Te csak vártál, de közben a szíved, az elméd, a szellemed mindig Mayóban volt.

– Azt mondták nekünk, hogy haza fogunk menni. Ezért vártam. Ők is várnak, a három, aki belőlünk származik. – Eamon megsimogatta a nyakában hordott kék követ. – Megint látni fogjuk őket.

- Szoktam álmodni róluk - ismerte be Brannaugh. - Arról, aki az én nevemet hordja, és a másik kettőről is. Harcoltak, és kudarcot vallottak.

- Megint harcolni fognak - jelentette ki Teagan.

- Megsebesítették, és fájdalmat okoztak neki. - Eamon szeme vadul megvillant. - Vértett, ahogy akkor is, amikor megvágta a kardjával a Meara nevű nő, aki Connorral, a három egyikével jött.

- Vértett, de meggyógyult - bólintott Brannaugh. - A sötétségből szerzi az erőt. Nem tudom, honnan és hogyan, csak érzem. Nem látom, hogy megváltoztatja-e a jövőt, és azt sem, hogyan fogunk végezni vele. De őket látom, és tudom, ha mi kudarcot vallunk, ők újra harcolnak.

- Úgyhogy hazamegyünk, és megtaláljuk a módját, hogy a leszármazottaink ne harcoljanak egyedül.

Brannaugh az emeleten alvó gyerekeire gondolt. Még biztonságban vannak, és ártatlanok. De a vérük egy másik időben, Mayóban... Ők nincsenek biztonságban, és már nem ártatlanok.

- Megtaláljuk a módját. Hazamegyünk. De ma este ünnepelni fogunk, énekelünk és zenélünk. És hálát adunk az előttünk járóknak a fényért. Az életékért - tette hozzá Brannaugh, és egyik kezét a húga hasára tette, a másikat pedig a saját pocakjára.

- És holnaptól azon leszünk, hogy végezzünk apánk és anyánk gyilkosával. - Eamon felállt. - Elkezdjük.

- Itt maradsz Brannaugh-val? Szeretnék most beszélni Gealbhannal.

- Ma csak az örömhírt oszd meg vele - tanácsolta Brannaugh, és felállt a húgával együtt. - A többi ráér holnap. Ma csak a vidámsággal foglalkozzunk, mert rövid az idő.

- Rendben. - Teagan megcsókolta a nővérét és a bátyját. - Eoghan hozhatná a hárfáját.

- Majd szólok neki. Megtöltjük az erdőt zenével, és a hangunk szárnyalni fog a dombok fölött.

Teagan távozása után Brannaugh visszaült a helyére, és Eamon odatolta elé a teáját.

- Idd meg! Sápadt vagy.

- Csak kicsit fáradt. Eoghan már tudja. Beszéltem vele, és készen áll, hogy mindent itt hagyjon, amit felépített. Sohasem gondoltam volna, hogy nehéz lesz visszamenni, és ennyire kétfelé húz a szívem.

- Gealbhan fivérei majd művelik a földet, neked és Teagannek.

- Igen, ez vigasztaló gondolat. Az itteni föld sohasem volt a tiéd. - Brannaugh megint a bánat és az öröm keverékét érezte. - Te Mayo-ban maradsz, akármi lesz. Nem látom, hogy mit fogunk csinálni Eoghannal meg a gyerekekkel. De azt tisztán látom, hogy Teagan vissza fog ide jönni. Már ez az ő helye.

- Igen - bólintott a férfi. - Mindig Mayo sötét boszorkánya lesz, de az otthona és a szíve már Clare-ben van.

- Milyen lesz, Eamon, ha már nem vagyunk együtt, ahogy eddig?

A férfi mélyen a nővére szemébe nézett. A szeme olyan, mint az apjáé, gondolta Brannaugh.

- A távolság nem jelent semmit. Mi mindig együtt vagyunk.

- Sírós és ostoba lettem, és ez nagyon nem tetszik. Remélem, csak átmeneti állapot, mert a végén meggyűlölöm magam.

- Nos, amikor Sorchát vártad, a vége felé indulatos lettél. Nekem a sírós Brannaugh jobban tetszik.

- Hát nekem nem. - Brannaugh megitta a teáját, mert tudta, hogy meg fogja nyugtatni. - Készíték egy erősebb gyógyitalt Kathelnek és Alastarnak az útra. Roibeard jól megvan nélküle. Nagyon erős.

– Most éppen vadászik – mosolygott Eamon, a sólymára utalva. – Minden alkalommal messzebbre megy, és mostanában mindig északra. Ő is tudja, hogy nemsokára utazni fogunk.

– Hírt kéne küldenünk az Ashford-kastélyba, ahol szívesen fogadják majd Sorcha és Daithi gyerekeit. A Sötét boszorkányokat visszavárják.

– Gondoskodom róla. – A férfi hátradőlt a teával a kezében, és a nővéreire mosolygott. – Azt mondtad, a haja olyan, mint a tűz?

Brannaugh elnevette magát.

– Teljesen odaleszel érte, hidd el.

– Ne reménykedj, Brannaugh. Ez velem sohasem fordul elő.

2.

*A*gyereknek nagy kalandnak tartották a hosszú utazást egy ismeretlen helyre, főleg, miután megtudták, hogy a végén egy kastélyban fognak lakni. Brin már alig várta, hogy elinduljanak.

Brannaugh-nak készülődés közben eszébe jutott az a régi reggel, amikor sietve engedelmeskedett az anyja parancsának, és mindent becsomagolt, amit mondott neki. Akkor minden olyan gyors és végleges volt. Még most is látta az anyja utolsó pillantását, amint az erdei ház előtt áll, és ragyog az erőtlől, amelyet megtartott magának.

Most azért csomagol, hogy visszamenjen, elvégezze a kötelességét, és engedelmeskedjen a sorsának, amelyet mindig elfogadott. Egészen az első gyermeke megszületéséig türelmetlenül várta ezt a pillanatot. De akkor... sosem érzett, végtelen szeretet árasztotta el a lelkét a kisfiú iránt, aki izgatottan rohangu körölte.

De volt még egy fontos feladat, amit meg kellett tennie.

Összeszedte a szükséges eszközöket: az üstöt, a gyertyát, a könyvet, a szárított növényeket és a köveket. Aztán a fiára pillantott, és bánattal vegyes büszkeség töltötte el a szívét.

– Eljött az idő – mondta Eoghannek.

A férfi megértette, és megcsókolta a homlokát.

– Felviszem Sorchát. Ideje lefeküdni.

Brannaugh bólintott, majd Brinhez fordult, és odahívta magához.

- Nem vagyok fáradt! - tiltakozott a kisfiú. - Miért nem indulunk most, és alszunk a csillagos ég alatt?

- Holnap indulunk, de előbb meg kell még tennünk valamit, neked és nekem.

A nő leült, és kitárta a karját.

- Először ülj le ide. Fiam... - szólalt meg halkan, amikor a kisfiú az ölébe mászott. - Tudod, mi vagyok, ugye?

- Anya... - mondta a fiú, és átölelte Brannaugh nyakát.

- Igen, de azt is tudod, hogy mi vagyok még, mert nem titkoltam előled. Sötét boszorkány, mágiák őrzője, Sorchá és Daithi lánya. Ez az én vérem, és ez a te véred is. Látod azt a gyertyát?

- Te csináltad a gyertyát. Anya gyertyákat csinál és kenyeret süt, apa meg lovagol.

- Igen? - A nő felnevetett, és úgy döntött, hogy egy darabig még ebben a hitben hagyja a fiút. - Nos, tényleg én készítettem a gyertyát. Látod a kanócot, Brin? Nincs rajta láng. Nézd a gyertyát, nézd a kanócot, fiam. Lásd a fényt, a lángot, a forróságot, ami majd lesz rajta. Benned van a fény és a láng. Nézd a kanócot, Brin.

A nő halkan, kedves hangon beszélt, és érezte, hogy a fiú energiája kezd lenyugodni, és a gondolatai csatlakoznak hozzá.

- A fény az erő, és az erő a fény. Mindkettő benned van, mert a véremből származol. A te fényed, az én fényem, a mi fényünk. Érezd, mi lakozik, mi várakozik benned. Nézd a kanócot, ami a te fényedre és erődre vár. Gerjeszd fel magadban, hagyd emelkedni, lassan, óvatosan és tisztán. Nyúlj ki érte, mert a tiéd. Nyúlj ki, érintsd meg, emeld fel. Hozd fel a fényt magadban.

A kanóc apró szikrát vetett, ami először ellobbant, de aztán újra fellángolt, és égni kezdett.

Brannaugh megcsókolta a fia feje búbját. Megtanulta az első leckét, gondolta. És soha többé nem lesz olyan, mint a többi gyerek.

Öröm és szomorúság keveredett a szívében, és tudta, hogy mostantól a fiú is mindig így fog érezni.

- Ügyes vagy.

A kisfiú felemelte az arcát, és rámosolygott.

- Meggyújthatok még egyet?

- Igen. - Brannaugh megint megcsókolta Brint. - De előbb nagyon figyelj rám, mert még sokat kell tanulnod. És most elmondom, mi a legfontosabb, amit tudnod kell. Fogadd meg, hogy senkinek sem ártasz a benned lakozó erővel. Ez olyan ajándék, Brin, amivel nem szabad ártani. Fogadd ezt meg nekem, magadnak, és mindenkinek, aki előtted volt, és utánaad jön.

A nő felemelte a törét, és megvágta a tenyerét.

- Most véreskűt teszünk. Anya a fiának, fiú az anyának, boszorkány a boszorkánynak.

Brin komoly arccal kinyújtotta a kezét, és csak pislantott egyet, amikor Brannaugh megvágta.

- Senkinek sem árthatunk - mondta a fiú, amikor az anyja megfogta a kezét, és összekeverte a vérüket.

- Senkinek sem árthatunk - ismételte meg Brannaugh, majd magához ölelte a kisfiút, és megcsókolta az apró sebet a tenyerén. - Most meggyújthatsz még egy gyertyát. Aztán amuletteket készítünk, amelyek megvédik a húgodat meg az apádat.

- És téged, anya?

A nő megérintette a nyakában lógó medált.

- Nekem megvan a védelmem.

A reggeli pára még nem szállt fel, amikor Brannaugh felmászott a szekér bakjára, és biztonságba helyezte maga mellett a kislányát. A fiára nézett, aki örömtől kipirult arccal ült az apja előtt a nyeregben. A húga üdén és nyugodtan feszített Alastar hátán, szőke hajfonata csillogott a napfényben. Az öcsce a nagyapjuk kardját viselte az oldalán, és Mithra nevű lova hátán várakozott. Gealbhan Alastar hároméves csikóján jött.

Brannaugh csettintett Gealbhan öreg igáslovának, és elindította a menetet. Brin vidám kurjantással nyugtázta, hogy végre elkezdődnek a kalandok. Brannaugh egyszer még visszanezett a házra, amely annyira a szívéhez nőtt. Vajon látja még?

Aztán az előttük kanyargó útra szegezte a tekintetét.

Egy gyógyítót mindenütt szívesen fogadnak, és egy zenészt is, aki hárfázni tud. A hasában lévő baba néha nyugtalankodott, az út mégis zökkenőmentes volt, könnyen találtak szállást meg ételt maguknak.

Eoghan zenélt, ők hárman balzsamokat, gyógyitalokat adtak a betegeknek meg a sebesülteknek, Gealbhan pedig az erős karjával szolgálta meg az ellátásukat.

Egy szép derűs estén a csillagok alatt aludtak, ahogy Brin kívánta, és vigasztaló volt a tudat, hogy a kutya, a sólyom meg a ló őrzi az álmukat.

Nem esett bajuk az út során, és nehézségeik sem támadtak. A hírük megelőzte őket, mindenki tudta a környéken, hogy a három Sötét boszorkány átutazik Clare-en Galway felé.

- A hír Cabhan fülébe is eljut majd - állapította meg Eamon, amikor megálltak, hogy pihentessék a lovakat, és Eamon horgászni indult.

- Erősebbek vagyunk, mint voltunk - emlékeztette a bátyját Teagan. - Gyerekként menekültünk dél felé, de most már felnőttként tartunk északra.

- Aggódik - szólalt meg Brannaugh, és megsimogatta a hasát. - Mert te meg én már többet viszünk magunkkal, mint akkor.

- Nem kétkedem az erődben és az akaratodban.

- Mégis féltesz minket?

- Csak eszembe jutott, hogy tényleg most kell-e megtörténnie - ismerte be Eamon. - Még akkor is, ha tudom, hogy most van itt az ideje. Én is úgy érzek, mint ti, mégis jobban örülnék, ha kipihennéd a szülés fáradalmait, mielőtt szembenézünk Cabhannel.

- Ami elrendeltetett, azon nem változtathatunk. De azért én is örülök, hogy megszakítjuk az utazásunkat, és meglátogatjuk az unokatestvéreinket. Már alig várom, hogy egy napig ne kelljen ezen az átkozott szekéren zötykölődnöm.

- Én meg Ailish mézes süteményéről álmodom. Senki sem süt finomabbat.

- A hasával álmodik - jegyezte meg Teagan.

- Egy férfinak ételre van szüksége. Hoppá! - A férfi ki-rántotta a zsinórt a vízből. A horgon ezüstösen csillogó hal fickándozott. - És most enni fogunk.

- Ahhoz egynél több kell - mondta Brannaugh, és mindnyájuknak eszébe jutott az a szép és boldog nap, amikor az otthonuk közelében horgásztak a folyón az anyjukkal.

Maguk mögött hagyták Clare vadonját, nekifeszültek a heves széllelkéseknek, elviselték a záporokat. Aztán Galway zöld dombjai között utaztak tovább. A dús legelőkön juhok bégettek, az út szélén füstölő kéményű házak álltak. Roibeard előreszállt, átvágott a szürke felhőkön.

A gyerekek a szekéren szundikáltak a csomagok között, de Kathel egész idő alatt Brannaugh mellett ült, éberén figyelve a környéket.

- Több ház van, mint régen. - Teagan a nővére mellett lovagolt a fáradhatatlan Alastaron.

– Sok év telt el azóta.

– Jó itt a föld... Szinte hallom Gealbhan gondolatait.

– Itt telepednétek le? Beszél hozzád a vidék?

– Igen. Ahogy az erdei házunk is Clare-ben. Mégis minél közelebb érünk a régi otthonunkhoz, annál jobban vágyakozom utána. Olyan sokáig félre kellett tennünk ezt a vágyat, de most... Te is érzed, Brannaugh az otthon hívását?

– Igen.

– Félsz?

– Igen. Attól is, ami vár ránk, de még inkább attól, hogy kudarcot vallunk.

– Nem fogunk. – Brannaugh kérdő pillantása láttán Teagan megcsóválta a fejét. – Nem volt látomásom, csak egy bizonyosságot érzek, amely egyre erősödik, ahogy közeledünk az otthonunkhoz. Nem fogunk kudarcot vallani, mert a fény mindig legyőzi a sötétséget, ha ezer évbe telik is.

– Most úgy beszéltél, mint ő – suttogetta Brannaugh. – Az anyánk.

– Ő bennünk van, úgyhogy nem veszíthetünk. Nézd azt a göcsörtös fát, Brannaugh. Erről mondta Eamon, hogy minden holdtöltekor életre kel, mert meg akarta ijeszteni Mabh kuzinunkat. Már Ailish farmja közelében járunk. Mindjárt odaérünk.

– Menj előre.

Teagan arca felragyogott az örömtől, hogy rövid időre megint gyerek lehet. Hátravetette a fejét, és felnevetett.

– Rendben!

Odalovagolt a férjéhez, nevetve mondott neki valamit, aztán vágta azni kezdett. Kathel nyüszített és remegett Brannaugh mellett.

– Menj te is, nyugodtan – mondta Brannaugh a kutyának, és megsimogatta a fejét.

Kathel leugrott a szekérről, és a ló nyomába eredt. A sólyom a fejük fölött szállt.

Igazi hazatérés volt, mert öt évig éltek Ailish farmján. Brannaugh megállapította, hogy a gazdaság most is ugyanolyan rendezett, mint mindig. Időközben újabb épületeket húztak fel a ház mellett, és egy karámot is kialakítottak, ahol fiatal csikók szaladgáltak.

Észrevett egy szőke hajú fiút, akire Kathel boldogan rávetette magát. Amikor a fiú rámosolygott, azonnal rájött, hogy ő Lughaidh, a kuzinja legkisebb, egyben utolsó gyermeke.

Már Ailish is rohant a szekér felé. Kicsit kikerekedett, és szőke hajában néhány ősz csík jelent meg, de a szeme olyan élénk és fiatal volt, mint régen.

– Brannaugh! Nézze meg az ember, a kicsi Brannaugh! Seamus, gyere ide, és segíts az unokatestvérednek leszállni a kocsiról.

– Boldogulok egyedül is. – Brannaugh lemászott, és megölelte a kuzinját. – Örül a szívem, hogy megint láthatlak.

– Az enyém is. Most is olyan gyönyörű vagy, mint mindig. És annyira hasonlítasz az anyádra. És itt van a mi Eamonünk! Milyen jóképű legény lett belőle. Visszajöttetek mindhárman, ahogy ígértétek. Elküldtem az ikreket, hogy hívják ide Bardant a földekről. Seamus, te meg szaladj át Mabhhoz, és mondd el neki, hogy itt vannak az unokatestvérei.

Az asszony könnyes szemmel megint magához ölelte Brannaugh-t.

– Mabh a férjével nem messze innen, a saját házukban él. Nemsokára megszüli az első gyermekét. Nagymama leszek! Annyira örülök nektek, hogy összevissza fecsegek. Ő Eoghan, ugye? És Teagan férje, Gealbhan. Isten hozott titeket. De hol vannak a gyerekek?

– A szekéren alszanak.

Ailish persze azonnal felkapta és megölelte a kicsiket, aztán megkínálta őket a mézes süteményével, amire Eamon olyan nagy szeretettel emlékezett vissza. Később Conall, akit Brannaugh utoljára még karon ülő korában látott, elvitte a gyerekeit, hogy megmutassa nekik a nemrég született kiskutyákat.

– Ne aggódj, jó kezekben vannak – nyugtatta meg Ailish Brannaugh-t, miközben teát töltött a társaságnak. – Conall, akit te segítettél a világra, nagyon jó gyerek. A férfiak majd ellátják a lovakat, ti pedig pihenjete kicsit.

– Hála az égieknek. – Brannaugh a teáját kortyolgatta, és élvezte, ahogy a forró ital meg a tűz átmelegíti. – Végre olyan széken ülök, ami nem mozog.

– Egyél, Brannaugh. Kettő helyett kell enned.

– Éjjel-nappal éhes vagyok. Teagan még nem tudja, milyen ez, de nemsokára ő is megtapasztalja.

– Te is várandós vagy? – Ailish arca felragyogott az örömtől, és a szívére szorította a kezét. – Az én édes kis Teaganem máris anya? Hogy szállnak az évek! Nemrég még te is baba voltál. Itt maradtok, amíg eljön az időtök? – kérdezte az asszony Brannaugh-t. – Mayo még messze van, és látom, hogy hamarosan jön a baba.

– Már csak egy vagy két nap, és ennek nagyon örülök. A baba Mayóban fog megszületni. Így kell lennie.

– Tényleg? – Ailish megszorította Brannaugh kezét, majd Teaganét is. – Tényleg így kell lennie? Berendezkedtetek Clareben. Asszonyok és anyák vagytok. Biztosan vissza kell menetek a sötétségbe, és elviselni, ami ott vár rátok?

– Asszonyok és anyák vagyunk, de több is annál. Egyiknek sem fordíthatunk hátat. De ne aggódj, Ailish. Ne is gondolj erre. Élvezzük a mai napot, a teát, a finom süteményedet és a rokonok társaságát.

– Megint vissza fogunk jönni – szólalt meg Teagan, és amikor ránéztek, a szívére szorította a kezét. – Nagyon erősen

érezem, hogy újra visszatérünk. Hidd el Ailish. Higgy bennünk, mert a hit még erősebbé tesz minket.

– Ha így van, akkor hiszek nektek.

Zenéltek, énekeltek, vidáman falatoztak, együtt volt a család, és békességben tölthették az éjszakát. Brannaugh mégis nyugtalannak érezte magát. A férje az ágyban aludt, amelyet Ailish készített nekik, de ő a tűz mellett üldögélt.

Egy idő után bejött Ailish, hálóingben és egy vastag kendővel a vállán.

– Szükséged lehet arra a teára, amit nekem készítettél, amikor ilyen közel jártam a szüléshez, és nem tudtam aludni a babától.

– Őt keresem a tűzben és a füstben – suttogetta Brannaugh.

– Nem tehetek róla, de annyira hiányzik. Egyre jobban, ahogy közeledünk az otthonunkhoz. Hiányzik az apám, fáj utána a szívem. De az anyám miatt olyan végtelen gyászt érzek, ami sohasem múlik el.

– Ismerem az érzést. – Ailish leült mellé. – Szokott hozzád jönni?

– Csak álmokban. Vannak rövid pillanatok, de csak pillanatok. Vágyom hallani a hangját, ahogy azt mondja, helyesen cselekszem, és azt teszem, amit elvár tőlem.

– Jaj, drága szívem! Pontosan azt teszed. Emlékszel a napra, amikor elhagytatok minket?

– Igen. Megbántottalak, amikor elmentünk.

– A búcsú mindig fáj, de már én is rájöttem, hogy az volt a helyes. Mielőtt elmentél, beszéltél nekem Lughaidh-ről, akit akkor a szívem alatt hordoztam. Azt mondtad, hogy legyen ő az utolsó, különben nem élem túl a következő szülést, és a baba sem. És adtál nekem egy gyógyitalt, amelyből minden hónapban innom kellett egy kortyot, amíg az üveg ki nem ürül. Azért, hogy ne legyen több gyerekem. Akkor ez eléggé elszomorított.

- Tudom. - Brannaugh még jobban megértette, amióta saját gyerekei vannak. - Te vagy a legjobb anya, és nekem is az anyám voltál.

- Nem láthattam volna felnőni a gyerekeimet, a saját lányomat anyává válni. Nem láthattam volna Lughaidh-t, aki okos, kedves, és a hangja tényleg olyan, mint egy angyalé, ahogy mondtad.

Ailish bólintott, és ő is a tüzet nézte, mintha a lángok között megint látná azt a napot.

- Védelmet bocsátottál rám és az enyéimre, és megadtad az éveket, amelyeket máskülönben nem élhettem volna meg. Pontosan az vagy, akinek Sorcha akart látni téged. Még ha szomorúsággal is tölt el, hogy elmész és szembeszállsz Cabhannel, akkor is tudom, hogy ezt kell tenned. Soha ne legyenek kételyeid. Az anyád büszke rád. Sohase kételkedj ebben, Brannaugh.

- Megvigasztalsz, Ailish.

- Hinni fogok bennetek, ahogy Teagan kérte. Minden este meggyújtok egy gyertyát, azzal a kis varázslattal, ami van, hogy világítson nektek.

- Tudom, hogy félsz az erőtől.

- Ez az én vérem is. Az enyém is vagy, ahogy Sorcháé. Megcsinálom ezt minden naplementekor, és beleteszem a hitemet abba a kis fénybe. Tudjátok, hogy értetek ég, és azért, hogy ne essen bajotok.

- Vissza fogunk jönni, Ailish. Én ebben hiszek. Visszajövünk, és a karodban tartod majd a gyermekeket, aki most a méhemben van.

Továbbutaztak, miután Ailish családja a gyerekeknek ajándékozta az egyik foltos kiskutyát, és megígértette velük, hogy legközelebb hosszabb ideig maradnak.

A levegő hidegebb lett, a szél megélenkült.

Brannaugh többször is hallotta Cabhan hangját, alattomosan, csábítóan szállt felé.

Én várok.

Észrevette, hogy Teagan is gyakran a hegyek felé pillant, és Eamon többször megfogja a nyakában lógó medált. Tudta, hogy ők is hallják.

Egy útelágazásnál a sólyom irányt változtatott, Alastar követte, és Kathel is leugrott a szekérről, hogy arra folytassa az útját.

- Nem erre van az út. - Eoghan megállította a lovát a szekér mellett. - Holnap Ashfordba érhetünk, de nem erre kell menni.

- Ez az út tényleg nem Ashfordba vezet, mégis arra kell mennünk. Bízz a vezetőinkben, Eoghan. Előbb még meg kell tennünk valamit. Érzem.

Eamon felbukkant a szekér másik oldalán.

- Közel vagyunk az otthonhoz - jelentette be. - Olyan közel, hogy már szinte érzem az ízét. De hívnak.

- Igen, hívnak, és válaszolunk a hívásra. - Brannaugh kinyújtotta a kezét, és megérintette a férje karját. - Ezt kell tennünk.

- Akkor ezt tesszük.

Brannaugh nem ismerte az utat, most mégis ismerősnek tűnt neki. Elméjét összekapcsolta a kutyával, úgy figyelte a kanyarokat és a dombokat. Érezte Cabhan közelségét, ahogy kinyúl érte. Szinte megérintette a sötétsége, a mohó vágya, hogy elvegye az erejét, és mindent, amit még tud.

A nap már a nyugati hegyek mögé bukott, de ők nem álltak meg. Brannaugh háta fáj a szekéren töltött hosszú órák után, és meg is szomjazott, mégis tovább haladtak.

A leszálló sötétségben egyszer csak meglátott egy épületet, ami a környező rétek fölé emelkedett. Az imádság helye, gondolta.

És az erő helye.

Brannaugh megállította a szekeret, beszívta a levegőt.

- Nem tud átjutni. Túl erős neki, hogy áttörjön rajta.

- Valami van itt - suttogta Eamon.

- Valami fényes - tette hozzá Teagan. - Erős, fényes és régi.

- A mi időnk előtti. - Brannaugh hálásan hagyta, hogy a férje leemelje a bakról. - Az anyánk ideje előtt keletkezett, és minden idő előtt, amit ismerünk.

- Egy templom. - Gealbhan felnyúlt, hogy leemelje Teagant a nyeregből. - De nincs itt senki.

- Ők itt vannak. - Teagan fáradtan a férjének támaszkodott. - Akik előttünk jöttek, és megszentelték ezt a földet. Nem fogják hagyni, hogy Cabhan átjöjjön. Ez szent hely.

- Ma este a miénk. - Brannaugh előrelépett, és felemelte a kezét. - Fények istenei, ragyogó istennők, hívunk titeket az éjen át! A töletek kapott erő által, és a bennünk lobogó elszántsággal kérjük áldásokat. Hadd töltsünk a szent falak között egy éjszakát, mielőtt szembenézünk a sorsunkkal. Adjatok nyugalmat és pihenést a nagy csata előtt. Mi vagyunk Sorcha gyermekei, a három Sötét boszorkány, és most hozzátok jövünk. Ahogy akarjátok, úgy legyen!

A sötétségben fény derengett fel, megvilágította az ablakokat, mintha a nap sütné odabent, az ajtó kinyílt, és meleg fuvallat áradt az épületből.

- Szívesen látnak minket. - A nő mosolyogva felemelte kislányát, és megfeledkezett az út minden fáradtságáról. - Örülnek nekünk.

Brannaugh alvóhelyet készített a templom padlóján, és lefektette a gyerekeket. Szerencsére olyan fáradtak voltak, hogy nem tiltakoztak, és nyafogni sem volt erejük, mert Brannaugh-ra megint rátört a kimerültség.

- Hallod őket? - súgta Eamon.

- Még én is hallom. - Eoghan végignézett a templom kőfalain és a fából készült padsorokon. - Énekelnek.

- Igen. - Gealbhan felemelte a kölyökkutyát, hogy megnyugtassa. - Lágyan, szépen, mintha angyalok hangját hallanám. Ez egy szent hely.

- A menedéknél többet nyújt nekünk ma éjszaka. - Brannaugh a derekára szorította a kezét, és felállt. - Áldást és fényt ad. Azok hívtak erre a szent helyre, akik előttünk jártak.

Teagan megérintette az ujjával az oltárt.

- Egy király emelte, hálából egy szívességért, amelyet kapott. Ez a hely egy megtartott ígélet emléke, és a zarándokút mellé építették. Ballintubber-apátságnak hívják.

A nő felemelte a kezét, és elmosolyodott.

- Ennyit látok - mondta, és a férjéhez fordult. - Igen, ez szent hely, és kérni fogjuk azoknak az áldását, aki idehívtak minket.

- Akárcsak a királynak, nekünk is van egy ígéletünk, amelyet meg kell tartanunk - szólalt meg Brannaugh. - Eoghan, szerelmem, idehoznád anyám könyvét?

- Igen, persze... Te addig ülj le, Brannaugh, mert nagyon sápadt vagy.

- Tényleg fáradt vagyok, de ezt el kell végeznünk, és utána jobban fogjuk érezni magunkat, ígérem. Teagan...

- Tudom, mi kell. Megyek, és...

- Ülj le! - parancsolt rá az öccse. - Idehozom, amire szükségünk van, ti pedig pihenjete. Gealbhan, fogd le ezt a két boszorkányt, ha nem hajlandók pihenni végre.

Gealbhan megsimogatta felesége arcát, és megfogta Brannaugh kezét, hogy vigyázzon rájuk.

- Mit kell tenni? - kérdezte Teagan.

- Elvégezzünk egy áldozatot, egy könyörgést, egy szertartást. Cabhan nem jöhet ide, és nem láthat minket, mert itt nincs ereje. Mi viszont össze tudjuk adni az erőnket.

– Mire van szükséged? – kérdezte Gealbhan.

– Te vagy a legjobb férj. – Megcsókolta a férfi arcát. – Ha segítesz Eamonnek, ígérem, hogy Brannaugh-val együtt itt maradunk, és pihenünk.

Amikor a férfi elment, Teagan a nővéréhez fordult.

– Fájdalmaid vannak?

– Még nem a szülés fájdalmai. Majd te is megtudod, hogy a baba néha ad egy kis ízelítőt abból, ami következik. Ez el fog múlni. De a pihenésnek örülök, mert most erőre lesz szükségünk.

Egy órát pihentek, felkészítették magukat, és erőt gyűjtöttek.

– Meg kell vetnünk a kört, hogy elvégezzük a szertartást – nézett Eoghanre Brannaugh, amikor letelt az idő. – Ne félts engem.

– Azt is kéred, hogy ne lélegezzem?

– Szükségünk van a szeretetedre, a hitedre. A tiédre is Gealbhan.

– Akkor megkapjátok.

Megvetették a kört, tüzet raktak, és rátették az üstöt, ami a lángok fölött lebegett. Teagan kezéből víz ömlött az edénybe, Brannaugh szárított növényeket, Eamon köveket morzsolt bele.

– Ezek onnan származnak, ahol otthont építettünk magunknak.

– Ezek pedig... – Teagan kinyitott egy zacskót, és az üstbe szórta az értékes tartalmát. – Abból az otthonból, ahová tartunk. Apróságok... Szárított virág, egy kavics, kis fakéreg.

– Az aranyból és az ezüstből is értékesebb, amit felajánlunk nektek. Itt van egy hajtincs az elsőszülöttemtől.

– Egy toll a vezetőmtől. – Eamon a fortyogó üstbe dobta a tollat.

– Ez az amulett, amelyet az anyám készített.

- Jaj, Teagan... - súgta Brannaugh.
- Ezt akarná. - Teagan az áldozathoz adta a kincsét.
- Nektek adjuk, amit drágának tartunk, és boszorkány-
könnyet is keverünk hozzá. Vérel pecsételjük meg ezt
a főzetet, hogy felfedjük, mi lakozik a szívünkben.

Mindnyájan megvágták magukat a felszentelt késsel, és
a véruket az üstbe csurgatták. Az edényben lévő folyadék forrt
és füstölt.

- Apánk, anyánk, vér a vérünkéből, csont a csontunkból.
Árvák vagyunk, és a hitünk öröktől való. Adjatok nekünk erőt
ezen a szent helyen, ebben a szent órában, az erő és igazság
órájában. Az ajándékokkal nem vallhatunk kudarcot, és
legyőzzük Cabhant. Töltsetek el minket, a három boszorkányt.
Ahogy akarjuk, úgy legyen!

Szél támadt a falakon belül, a gyertyák fénye felragyogott,
az addig halk hangok kiáltással erősödtek.

Brannaugh szorosan megmarkolta testvérei kezét, és velük
együtt letérdelt.

A testén átcikázott a fény, a harsogó hangzavar, a szél.
És az erő.

Aztán csend lett.

Brannaugh felállt, és Teagannel meg Eamonnel együtt
megfordult.

- Fényes voltál - mondta Eoghan csodálkozva. - Te is úgy
ragyogtál, mint a gyertyák.

- Mi vagyunk a három. - Teagan hangja visszhangzott
a hirtelen támadt csendben. - De sokan vannak, akik előttünk
jártak, és utánunk jöttek.

- Az ő fényük a miénk, a mi fényünk pedig az övék.
- Eamon felemelte mindhármuk karját. - Mi vagyunk a három,
aki egy.

Brannaugh megtelt fénnel, és a fáradtsága eltűnt.

– Mi vagyunk a három – ismételte meg mosolyogva. – Fényünkkel a sötétség ellen megyünk, és kiűzzük az árnyékok közül. Győzni fogunk.

– A vérünk által győzni fogunk – jelentették ki egyszerre.

A sápadt reggeli fényben újra útnak indultak. Mentek az úton, a zöld dombok között, a folyót követve, Ashford magasra törő falai felé tartva. A kastély kapuja nyitva állt, a felvonóhidat leeresztették, a nap sugarai csillogtak a vizesárok felszínén.

Sorcha gyerekei hazatértek.